

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 383/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti FROMEX, s. r. o., Na pažiti 17, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Milanom Kantuľákom, Na pažiti 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 CoKR 12/2019 z 13. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti FROMEX, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti FROMEX, s. r. o., Na pažiti 17, Bratislava, (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoKR 12/2019 z 13. júna 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že sa svojím návrhom domáhala vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka [REDACTED] Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 2 K 17/2018-42 z 18. júla 2018 začal konkurzné konanie proti dlžníkovi a neskôr uznesením sp. zn. 2 K 17/2018 z 30. júla 2018 konkurzné konanie pre prekážku rei iudicatae zastavil.

3. Podľa sťažovateľky krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 4 CoKR 23/2018-132 z 9. novembra 2018 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto uznesenia odvolací súd uviedol, že neboli kumulatívne splnené podmienky na takéto rozhodnutie.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že „*Uznesením vydaným Okresným súdom Prešov dňa 19.03.2019 konkurzný súd návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu uznesením zamietol. Zároveň rozhodol o trovách konania podľa ust. §255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Svoje rozhodnutie odôvodnil nesplnením procesnej podmienky aktívnej vecnej legitímácie*

navrhovateľa. Voči uvedenému prvoinštančnému rozhodnutiu podal sťažovateľ dňa 25.03.2019 odvolanie, a to voči výroku o zamietnutí návrhu a výroku o povinnosti sťažovateľa znášať trovy konania, z dôvodov uvedených v ustanovení §365 ods. 1 písm. a) až h) Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ namietal zásadné pochybenia prvoinštančného súdu a okrem iného uviedol, že aktívna vecná legitímácia nie je procesnou podmienkou konania, ale podmienkou úspechu v konaní. Aj v prípade nedostatku procesnej podmienky, súd konanie podľa ust. §161 ods. 2 C.s.p. zastaví, nie návrh zamietá, keď zamietnutie návrhu je meritórnym rozhodnutím súdu, ktorým konanie končí a súd takto nemôže rozhodnúť bez toho aby vec prejednal. Zamietnutie návrhu má formu rozsudku, nie uznesenia.“.

5. Podľa sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím uznesenie okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania priznal dlžníkovi, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „... veriteľ nepreukázal pohľadávku spôsobom stanoveným kogentnými ustanoveniami ZKR, a preto nepreukázal ani svoju aktívnu legitímáciu. Z týchto dôvodov konkurzný súd správne zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu, a preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Taktiež potvrdil závislý výrok uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania ako vecne správne.“.

6. Sťažovateľka následne v odôvodnení ústavnej sťažnosti na veľkom priestore polemizuje so spôsobom a závermi konajúcich súdov týkajúcich sa skutkových zistení, ale sústreďuje sa najmä na aplikačné otázky niektorých ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a prezentuje v tomto smere vlastné názory na to, ako mali súdy v danej veci postupovať. Sťažovateľka okrem iného tvrdí, že podľa jej názoru „konkurzný súd môže začaté konkurzné konanie buď zastaviť, alebo v konaní pokračovať a vyhlásiť konkurz na majetok úpadcu. Žiadny iný spôsob predčasného ukončenia už raz začatého konkurzného konania ZKR neupravuje. Podľa ust. § 19 ods. 1 písm. c) ZKR: súd rozhodne o vyhlásení konkurzu vtedy, ak dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť, inak rozhodne o zastavení konkurzného konania.“, a tiež, že „Podľa názoru sťažovateľa, priebeh konkurzného konania a rovnako formu

a povahu rozhodnutí konkurzného súdu upravuje ZKR. Vyňatie možnosti rozhodnúť zamietnutím spomedzi ustanovení Civilného sporového poriadku má za následok nastolenie bezprávia, kedy už nie je možné rozumne predvídať ktoré ustanovenia C.s.p. sa uplatnia v konkurznom konaní a ktoré nie.“.

7. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka, odvolávajúc sa na „§ 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov“, navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti vydal tento náález:

„1. Základné právo sťažovateľa FROMEX, s.r.o. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Košiciach, spis. zn. 4CoKR/12/2019 zo dňa 13.06.2019 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, spis. zn. 4CoKR/12/2019 zo dňa 13.06.2019 a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi FROMEX, s.r.o. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania.“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

14. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii veriteľ je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak môže odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť svojho dlžníka. Platobnú neschopnosť dlžníka možno odôvodnene predpokladať vtedy, ak je dlžník viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi a bol jedným z týchto veriteľov písomne vyzvaný na zaplatenie.

18. Podľa § 12 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak návrh na vyhlásenie konkurzu podáva veriteľ, v návrhu je povinný uviesť skutočnosti, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, ako aj označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti. K návrhu je veriteľ povinný pripojiť listiny, ktoré dokladajú jeho pohľadávku označenú v návrhu. Navrhovateľ pohľadávku doloží

a) písomným uznaním dlžníka s úradne overeným podpisom dlžníka,

b) vykonateľným rozhodnutím alebo iným podkladom, na základe ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia alebo vykonať exekúciu,

c) potvrdením audítora, správcu alebo súdneho znalca, že navrhovateľ pohľadávku účtuje v účtovníctve v súlade s účtovnými predpismi, a v prípade, že ide o pohľadávku nadobudnutú prevodom alebo prechodom, aj potvrdením audítora, správcu alebo súdneho

znalca, že pohľadávka účtovaná v účtovníctve navrhovateľa má doložený dôvod vzniku, ak podáva návrh voči právnickej osobe.

19. Podľa § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení... sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

20. Ústavný súd konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. US 27/04, I. US 74/05).

21. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

23. Ústavný súd ešte skôr, ako pristúpi k vlastnému odôvodneniu svojho rozhodnutia, považuje za potrebné poukázať na obsah a celkový charakter ústavnej sťažnosti, ktorá sa vyznačuje tým, že v nej prevažuje popis skutkovej stránky veci posudzovanej všeobecnými súdmi, kritika postupu krajského súdu a prvostupňového súdu a na veľkom priestore prezentované subjektívne názory týkajúce sa aplikačných a výkladových otázok rozhodovania konajúcich všeobecných súdov podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Je pravda, že sťažovateľka namieta aj porušenie svojich označených základných práv garantovaných ústavou a práv vyplývajúcich z dohovoru, avšak tieto námietky sú formulované a odôvodnené iba všeobecne a navyše so značnou nepresnosťou. Tak napríklad sťažovateľka namieta porušenie „*práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu nezákonnosti a porušenia práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia*“ bez slovného označenia, pričom čl. 48 ods. 2 ústavy zakotvuje viacero základných práv, sťažovateľka tiež namieta „*právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy*“ bez označenia odseku a obdobne sťažovateľka chybné označuje aj porušenie svojho práva „*podľa čl. 1 Protokolu č. 1*“ k dohovoru (tento nedostatok posúdil ústavný súd

ako chybu v písaní s tým, že správne označenie tohto práva je „*čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru*“; pozn.). Inými slovami, predmetná ústavná sťažnosť je formulovaná tak, akoby išlo o ďalšie odvolanie, a absentuje v nej ústavný rozmer s jasne a zrozumiteľne formulovanou argumentáciou.

24. Ústavný súd napriek tomu, vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie.

25. Keďže krajský súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ústavný súd sa preto oboznámil aj s celým obsahom uznesenia okresného súdu a sústredil sa najmä na jeho odôvodnenie v časti, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatná.

26. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zrekapituloval priebeh konania a dokazovania, ako aj priebeh pojednávania, ktoré sa v záujme zistenia skutkového stavu uskutočnilo 12. marca 2019. Z odôvodnenia jeho uznesenia vyplýva, že okresný súd umožnil účastníkom predložiť všetky dôkazy a argumentáciu na obhájenie svojich stanovísk. Okresný súd okrem iného uviedol, že „*Súd v zmysle citovaných ustanovení ZKR skúmal hmotnoprávne podmienky vyhlásenia konkurzu, vychádzal z prednesov účastníkov konania, ako aj z predložených listinných dôkazov, pričom vzhľadom na namietanú a osvedčenú spornosť označených pohľadávok nemohol v rámci tejto fázy konkurzného konania vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie na zistenie ich oprávnenosti, iba okrem iného vyhodnotiť, či dlžník v prípade týchto pohľadávok osvedčil ich spornosť. Uvedené vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdov a rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu v predmetnom konkurznom konaní zo dňa 09.11.2018. Konkurzný súd sa preto s obsahom sporných skutočností podobnejšie nezaoberal ani ich ďalej neskúmal pretože by nahrádzal sporové konanie. Osvedčenie spornosti pohľadávky znamená, že podstatná časť dostupných informácií, podkladov a kauzálnych súvislostí naznačuje, že pohľadávka veriteľa je skutočne sporná.*“.

27. Okresný súd v závere odôvodnenia skonštatoval, že návrh na vyhlásenie konkurzu bolo potrebné pre spornosť pohľadávky veriteľa – navrhovateľa zamietnuť pre nedostatok jeho aktívnej a vecnej legitímácie. Zároveň iba podporne poznamenal, že dlžník znaleckým posudkom preukázal, že nebol v rozhodnom období platobne neschopný, a zdôraznil povinnosť súdu dbať na to, aby v konkurznom konaní nedochádzalo k porušovaniu práv dlžníka a aby práva navrhovateľa ako veriteľa neboli zneužívané na jeho úkor.

28. Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a priznal dlžníkovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení krajský súd doplnil na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia a okrem iného uviedol: *«Konkurzné konanie je osobitným druhom civilného sporového konania, ktoré upravuje osobitný právny predpis - zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien (ďalej len „ZKR“). Tento zákon ako lex specialis upravuje hmotnoprávne, ako aj procesné ustanovenia týkajúce sa konkurzného konania. Pokiaľ ide o procesné ustanovenia ZKR a ich vzťah k procesným ustanoveniam upraveným v Civilnom sporovom poriadku, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 196 ZKR, z ktorého vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného je zrejmé, že Civilný sporový poriadok je právnym predpisom všeobecnej povahy a ZKR (pokiaľ ide o procesné ustanovenia) je osobitným (špeciálnym) právnym predpisom. S poukazom na uvedené sa na konkurzné konanie prednostne aplikujú procesné ustanovenia upravené v ZKR a v prípade ich absencie je potrebné primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku zo zreteľom na podstatu, účel a cieľ konkurzného konania (resp. konania reštrukturalizačného alebo konania o oddlžení).»* Krajský súd takto reagoval na tvrdenia sťažovateľky v odvolaní o tom, že okresný súd mal buď vyhlásiť konkurz, alebo konkurzné konanie zastaviť.

29. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia tiež zdôraznil, že aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi. Krajský súd ďalej vysvetlil, že vyhlásenie konkurzu je rozhodnutím vo veci, preto musí súd skúmať aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa v každom štádiu konania a skúmaním ďalších hmotnoprávnych podmienok sa súd zaoberá, len ak je táto podmienka splnená. Rozhodnutie o trovách krajský súd odôvodnil úspechom dlžníka v odvolacom konaní.

III.A K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

30. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by výklad a závery v ňom obsiahnuté boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu a v nadväznosti na to aj krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

31. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

32. Krajský súd dal sťažovateľke dostatočnú odpoveď aj na jej námietky týkajúce sa právnych možností rozhodovania konkurzného súdu v štádiu začatého konkurzného konania či formy rozhodnutia (bod 28), ktoré sťažovateľka zopakovala aj v ústavnej sťažnosti.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

34. Z tejto časti, ale ani z celého obsahu ústavnej sťažnosti nie je možné identifikovať, čoho sa týka námietka sťažovateľky formulovaná ako „*právo na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR*“. V celej ústavnej sťažnosti ani v časti pod týmto nadpisom nie je konkretizované žiadne zo základných práv upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri bod 23) ani zmysluplné ústavnoprávne odôvodnenie. Sťažovateľka iba opätovne predkladá svoj názor na aplikáciu niektorých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a najmä tvrdí, že svoju pohľadávku preukázala potvrdením audítora.

35. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľka v tejto časti ústavnej sťažnosti namieta hlavne nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí obidvoch konajúcich súdov, ktoré označuje za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, a teda celkovo arbitrárne. Ústavný súd tu opätovne poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie sú zásadné rozdiely (bod 13) a na vyhodnotenie týchto námietok týkajúcich sa čl. 6 ods.1 dohovoru sa v plnej miere vzťahujú jeho závery v bode 30 a 31. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel

ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie však ústavný súd v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nezistil.

36. Ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi obsahom základných práv garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom a spôsobom, akým sťažovateľka namietala ich porušenie, a tiež nezistil žiadne dôvody porušenia práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.C K namietanému porušeniu práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

37. Sťažovateľka brojí proti rozhodnutiu o náhrade trov (zrejme) vo vzťahu k obidvom konajúcim súdom, pričom iba tvrdí, že v danej veci nejde o sporové konanie a polemizuje o tom, aký dopad by malo pre ňu rozhodovanie o trovách v prípade, že by súdy rozhodli o jej návrhu inak.

38. Odhliadnuc od neurčitosti týchto námietok, ústavný súd konštatuje, že krajský súd (pred ním aj okresný súd) rozhodli o náhrade trov konania štandardným spôsobom a nijako sa neodchýlili od relevantnej zákonnej úpravy, preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu